

מסורת הש"ס

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

מ.

עין משפט
נר מצוה

צמח א ב מיי פ"ג מהל' יוטור
 וי"ט הלכה י וטור
 ש"ע א"ח סי' תקטו ס"ה:
ק ג מיי שם הלכה י:
קא ד מיי פ"ג מהל' תפלה הלכה ה ו
 סמג עשין יט טור א"ח סי'
 מקפצ:

רבינו חננאל

לההוא לפתא דאיתוהו
 שנים למלחום ביום טוב
 גישם של גליות, חזויה
 וברבא דמכשש אמר הא
 (מערקא) מרדא מאימלול
 (מערקא), הויה לא
 הכהוה טביא דאיחציד
 ראשון
 דאישאשחטו ביום טוב
 מה חישת דילמא
 מתחור לחתום איתא היום,
 קיימ' לן בהא כל
 שדבר הבא מחור לחתום
 שדבר ישראל דא מותר
 ללישראל אחר לאכרל
 וכל שכן דאיהו.
 אדעתא דאדעתא דגרים
 אחתא, דידעי דהאדוני
 טובא לאיחבדי,
 ישראל לישאר למיבון
 משימיה. כיון דחוש בימים
 טוביםא חארים הוו אמרי
 ישראל נמי האדנתו ביה
 שני זבני והוו
 פדש ומיתל, אמר הא
 אדעתא דאדעתא דלר
 מלפני ומיתל, דלר כיה
 לה למיבון כלל. והא
 אסאסא דגזו לה גרם ביום
 טובא. אסיקאנא אפילו לן
 כיה תורה, אמר איתא לזרחתא
 לאורוחא ביה
 (אלא) משה ביה
 כבכדי שיעטם. פ' שיעורו
 שילך ישראל משחטיה
 בבגן ויהו זביא, ואי
 שהית שיעורו ורש.
 תגבר' ר' דוסא אומר
 החתוב' לפני החתוב ביה
 של ראש השנה
 אומרא החליצנו את יום
 של ראש השנה הזה
 אביעאי' להו מהו להזכיר
 מוסקין של ראש חודש
 עשה (של) ראש השנה,
 תיבון דחוקין במוסקין
 או יולמא איתרן
 אחד (עולה) לכאן ולכאן.
 ואיתרין למיפשטה מכותי'
 ר' דוסא החליצנו
 את יום ראש השנה
 ש"מ. דהינן לא
 ר' דוסא להחנות איירי,
 אלזלומא אז היום אם למח',
 (אלא) הכיזר וימי מוכירי
 איתרן אחד. ואמרין
 נמי מסכתא דלא
 איירי ר' דוסא
 להחנות, מוקדתי' ר' דוסא
 (עשה) בראשי
 שולן כל השנה
 וכו'. אסיקאנא ויתרן
 עולה לכאן ולכאן.
 ויורשושמי' ר' יעקב
 וימי העבור
 היתה ביה טוב
 של ראש השנה
 להזכיר של י"ח.
 אינו צריך להזכיר
 של ראש השנה
 של י"ח.

לית ליה צדדי שיעשו כלל אפילו צי"ט ראשון או שמה אית ליה צי"ט
 ראשון שהוא מדאורייתא צדדי שיעשו צמוצי' י"ט שני ומבשל צצבת
 אחתי שפיר דיאכל לדיכל למיגזר אטו שמה יבשל צצבת ולפי טעם זה
 יהיה צריך להמתין צמוצי' י"ט שני כשיעור [שילך] ויתלוש ויביא דאי

אמר מואב דאכל 6 סבר
ה מותר לישראל אחר
י כל דאתי לבי ריש
הו רבנן אתי והא
ה בר שמואל וא"ל 6
ה ההוא ליפתא דאתי
דכמישא שרא רבא
דאי מאיתמול נעקרה
ה אתאי - הבא בשביל
ל לישראל אחר וכל
רים אתא כיון דחזא
אמר להו: הנהו בני
י'ש שני לאורתא שרא
ה לאלתר א"ל רבא
ליסר להו מר מפני
לה רב שמעיה טעמא
תורה שרי והא בעינן
לזה לרבא אמר להו
דוסא אומר העובר
רבה כי הוינן בי רב
הזוכיר של ראש חדש
וקיין במוספין אמרינן
עולה לכאן ולכאן
הא אומר העובר לפני
זכיר לא להתנות הכי
בברייתא וכן היה ר'
דשים של כל השנה
לא הודו לו אלא אי
ה לי לאיפלוגי בתרתי
נן דלא משום דאתי
א מודו ליה לר' דוסא
דה להו לרבנן צריכא
אומרים מתפלל עשר
נחת עשרה מבעי ליה
אמר

ר' נחמן בא"ס וכלפי ר' חסדא נמי הלכתא כותיה שהיה גדול (לקמן ד' סו.) נמי אמר ר' חסדא ור' ששת כי הוו פגעו אהדדי גופיה מפלפוליה דר' חסדא ואמר בסוף הוריות (ד' יז.) מיני ועוקר ס' בשביל ישרא' אסור לכל בני ביתו לאכול דלעתא דכולהו קאמי: אמר דנכריה אמו וטעמא משום מוקא' ואפילו לר"ש דליה לא מוקא' וכן נשמע ברשם המביא בצלה (ד' ז:) דכל היכא דאין יושב ומאפה גבי נכרי שהציא דורון לישראל וא"ל דפכ"ר דחולין (ד' יז.) גבי נזיר מעיקרא דלא הוי מוקא' וא"ל דמייירי ציושב ומאפה שמא ישחטנו (ד' ז.) גבי פירות הנושרין שמא יעלה ויתלוש חיפוק ליה משום מוקא' ומבי' (שם ד' קכב.) דאין מעמידין בזהמה על גבי מוקא' שבזאת פירוש שבמקום שהזהמה לא היחה יכולה לצא שם אי נמי דלר"ך טעמא שמא יעלה משום שמא יעלה ויתלוש וא"ל דשמא יעלה ויתלוש לא הוי אלא בפירות וינן שמא יעלה לפי שקלים יאסוטו ודמיס שגזרו צ"ט אורו משום כתיב (שם ד' קכב.) גבי מילא מלך לזהמה וככר השליק חרי ועשה ק' דחולין (ד' יז.) שמא ישחוט לשמא יאסוט הוה מצי למדיחי דלא דמו השנה כתיב וזכרון תרועה וצראש חדש כתיב צפרשת בהעלותך גבי

סוף לא דייט' ולא דר"ח כדאמר רב ט' חיינא ח"ר צייליה ר"ה (ד' נה)
 רות ואם המחיל לרין לסיים והא דתנן הפוחות לא יפחות משלם היינו
 דר"ח ור"ת מפרש דהיא צ' דרב חיינא דיוקא במלכות וזכרונות ושופרות
 וט"ר במה שאמר מלמד עולת החדש ומנחתה והגיה במחזורו ושני
 ימות וזכרונות ושופרות למקראות דמוסף יש גאונים קדמונים שאין
 ל ר"ה דיאמרו יום שני עיקר כמו בראשי חדשים של כל השנה ואחרי
 האי ולוולא ובערוך בערך חדש איזו הוא חג שהחדש מתחלה בו היו
 ה' [וע"פ מוס' צילע טז. ד"ה אחיו ומוס' ר"ה ח: ד"ה שהחדש ועוד שני במו' לה].

אלא מחוץ לחוס קאטא. ובו ציוס: והא אשכחיה נב ששט כו'. ואי
 ובו ציוס אמאי משילי ליה אי קדושה אחת או צ' קדושות: דקא מפשי.
 ונכריס ואיימי אמר הני ודאי אדעתא דישראל מפשי ואיימו ואסר לכו:
 צבי גננא. קושרי כילות לחתנים ונותנים שם הדס: לפי שאין צני
 וסודי. ואפס ללולוי ציוס טוב שני:

כיון דמלוהין צמוספין שמהריצין

מוספי ראש חודש ומוספי ראש השנה
כדכתיב: (במדבר כט) מלבד עולת
החדש: אמרינן. בתפלה נמי את
יום ראש החדש הזה ואת יום הזכרון
הזה: וזכרון אהרן. את יום הזכרון
הזה דרחמנא קרייה זכרון דכתיב:
זכרון תרועה קרייה נמי כתיב: והיו
לכם זכרון: מאי לאו. לא הודו
אלהמזיר קאי דלא הודו לו להזמיר של
ר"ח בראש השנה: להטעום. אם היום
אם למחר אלף סתמא לימא וכן יום
המחרת: בראשי חודשים של כל השנה.
שהוא ספק אם עיבדום בית דין:
לזלוזי. שי מחזיקין ליה ספק אתו
לזלוזי שמיא אבל כי מחזיקין סתמא
מחזיקין להו בקדושה אחת: אבל
בשאר חדשים דשרו במלאכה וליכא
לתימחש לזלוזי אימא מודו ליה:
מספול עשר. שלש ראשונות וג'
אחרונות ושל שבת שבני עממא הרי
שבע וקדושת היום וכולל עמה מלכות
שבע שמנה חזירות וספורות:

ובית הלל אומרים מהפלו השע.
דכולל שבת ויום טוב (ב) צברכה אחת
ועומתם מקדש השבת וישראל ויום
הזכרון: ואם אינא. דמזכיר של
ראש חדש לבית שמאי דבעי לכל חד
צברכה בפני עצמא י"א מצעי ליה:

אמר

כולה ולא הודו לו אי אמרת בשלמא להתנות משום
אמרת להזכיר אמאי לא הודו לו ואלא מאי להתנות
לצריכא דאי אשמעינן ר"ה הוה אמינא בהא קאמרי
לולולוי ביה אבל בראשי חדשים של כל השנה כולה אי
וואי אתמר בהא קאמרי ר' דוסא אבל בהך אימא
מיתיבי ^ט ראש השנה שחל להיות בשבת בית שמאי
ובית הלל אומרים ^י מתפלל תשע ואם איתא בית שמאי

רַבְּנָן קָאָתוּ. נִרְאֶה לִרְיִצָא דְהִי הִלְכְתָא דְקִיּוּמָא לִן כְּרִב שֶׁשֶׁת לֵב
מִמֶּנּוּ כְּלֻמְכֶן בְּכֵמָה דּוּכִי בְּעֵי רַב חֲסָדָא מִרְבִּי שֶׁשֶׁת וּבִפְיִי הִדֵּי
רַב חֲסָדָא מִירְעָה שְׁפוּתִיָּה מִמַּתְנִי דְרַב שֶׁשֶׁת וּרְבִי שֶׁשֶׁת מִירְעָה כּוּלֵּי
הָרִיס סִינִי עֲדִיף דִּהְלֵךְ לָרִיכִין לְמִרִי חִטִּיא הִלְכֵךְ דְּבֵר הַבָּא מִחוּץ לַתְּ
הָא וְדָאִי מֵאֲתָמוּל נִעְקְרָה. אֲבָל אִי הָיוּ נִעְקְרָה אֲסוּר אֲעִ"ג לְדַלְתָּ
הֵכָא מוֹדָה בִּיּוֹן דָּלָא לְקֶטֶן מֵאֲתָמוּל אֲקִינִיָּה וְדִמִּי לְגִרְגּוּרֹת וְזִמְיָ
אִתֵּי לִיה ל"ר"ש מוֹקֶפֶה וְכֵן פִּירַשׁ הַקּוֹטֶרֶס וְאִתֵּי אִין קָדִין (סס ד')
הַשְׁחָטָה בְּשַׁבַּת שִׁמְעָה דָּלָא הוּא מוֹקֶפֶה ל"ר"ש וְאִתֵּי לִי הַיּוֹדֵה בְּעֵי
חֲדָשׁ שְׁטֵטָה וְקֶטֶן וְאֲחֵרִיס רֹאשִׁין אֲמוּרָה וְלִמָּה לִיה עֲטֵמָה בְּרִישׁ בִּצְלָא
וּי"ל כְּגוֹן דִּלִּית לִיה עוֹרֵצִים דְּהוּי מוֹכֵן לְעוֹרֵצִים וְהָא דִּלְמִרְיָנִין בְּפ' כ'
עֲשִׂים שֶׁנִּתְלָשׁוּ בְּשַׁבַּת הָא פִּרְשִׁין הֵסֵךְ כְּגוֹן שְׁהִי עוֹמְדִין בְּשַׁבַּת חִיבֹו
וְעֵלֶּה וּיְתַלֵּשׁ ל"ר"ש בְּיוֹשֵׁב וּמוֹכֵפֶה וְאִתֵּי עֲטֵמָה דְּמוֹקֶפֶה לִמָּה לִיה חִיפּוֹק
הַאֲלִינִי שְׁקִילִם לִיתְלֹשׁ אֲבָל לְפָתוֹת דְּבַעִי מֵרָא וְחִינִיא לֹא וְכֵן בְּמַשְׁקִין דִּדְ
מוֹקֶפֶה כְּגִרְגּוּרֹת וּמִוְקָאִין וְלֹא מִשּׁוֹם דְּגִרְיָנִין שְׁמָא יָאוֹד וְתַדֵּעַ דְּבִסְקוֹ
בְּבֵשׁ אִין אֲסִרִּין לִישְׁרָלִי לִירֵד אֲחֵרִיו גִּזְרֵה שְׁמָא יִשְׁרָלִי אֲחֵרֵי דְמַדְמִיָּה
דְּכַפְרִי אֲלֹא דְכֻלָּא הֵדֵן דְּמִי לִיה שְׁפִיר: **זְכָרִין עֲשׂוּהָ.** דְּבִרָא
מִחוֹלְמוֹת וְהִיוּ לֵכֶס לְזֹכְרוֹן פ' רַשְׁבִּי' ^א דִּלִּין לִרְיָן הַלְזִיִּר מִקְרָאוֹת שֶׁל
בִּיּוֹן שְׁאֵמֵר וּבְתוֹרַתָּךְ כְּתוּב לֹאֲמַר שׁוּב אִינוּ כָרִיךְ גְּבִי מַלְכוּת וּזְכוּנוֹת וְשׁ
בְּתַפְתְּחִיל וְהוּא הִדִּין נִמִּי בְּמִקְרָאוֹת דְּקִרְבָּנוֹת וְאֵסֵךְ בָּא לְהוֹדִיר מִזְכִּיר אִף
לְאֲבָל דְּמוֹסָף כָּרִיךְ לְהוֹדִיר לְעוֹלָם אֲבָל דְּר"ח אִין כָּרִיךְ כֻּלָּל לְהוֹדִיר
שְׁעִירִים לְכַפֵּר וְשֵׁנִי תַמִּידִים כִּלְכַתְּסֵם וְלִי יִסְחָק אִין נִרְאֶה לַחֲלֵק בִּין
מִינִיחִין לִמּוֹר וּבְרָשִׁי חֲדָשִׁים דָּלָא לִמִּי לִתְלוּזִי בְּמוֹעֲדוֹת וּיּוֹי"ט רִאשִׁין
לְתַלְמוּנֵי מוֹעֲדוֹת מִשּׁוּם אִי וְאִין נִרְאֶה ל"ר"י דְּכּוּלָּהּ בְּמוֹעֲדָא לִיכָא דְּהִתָּה
אֲמוֹרֵר זֶה ר"ה פ' שִׁאֵן אֲמוֹרֵר וּבְרָשִׁי חֲדָשִׁים לֹא בְּתַפְלָה וְלֹא ^א בְּזוּר

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) בתר"ה אי משכחת
ויכו' דזירושלמי דכירה
(ב) גמ' לרבה בר
שמואל וא"ל רב' לא היו:
(ג) תוס' סוף ד"ה זכרון
ויכו' ולא זולתה. "נ"צ פי'
בבב מקומות זולת התפלה
דהיינו בבקר בעמין
החרצנות וכו' בהפטרות:

גליון הש"ס

במ' לא היו דברים
מקורם. ע"ג כז ע"א ב"מ
מט ע"ג יצמות לה ע"ג
תד"ה כ"ע ל"פ ב"ב קנד
ע"ג תד"ה ב"ס נראין
בכורות ד ע"ג תד"ה אלף
א' אתמר נדה כד ע"א
תד"ה אחר ר"ת:

מוסף רש"י

[illegible]